

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΑΝΙΑΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ἑλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀνελόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1939

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἀρχίσουν τὴν 1ην αὐτοῦ αὐτοῦ μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὑδὸς Ἐπιπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 11 Ἰουλίου 1938

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 32

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεται ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄν ναι, τότε ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς συστήσω τὸ ἀνεκτίμητο φυλλάδιο: «Διακόσια ἀγὰ τὸ χρόνο ἀπὸ κάθε ὄρνιθα». Σκέπτομαι νὰ ἐγκαταστήσω τὴν ἐρχομένη ἀνοιξὴ μιὰ κλωσομηχανή. Καθὼς βλέπετε, θεωρῶ πιά τὸ Ἀδκ-Γουίλλω σὰν μόνιμη διαμονή μου. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μείνω ἐδῶ μέχρις ἔτου γράψω 114 διηγήματα, σὰν τῆ μητέρα τοῦ Ἄντου Γρόλλω. Τότε μόνον θὰ θεωρήσω γιὰ τελειωμένο τὸ ἔργο τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ μπορέσω νὰ παρατήσω τὴν πέννα καὶ νὰ ταξιδέψω.

Ὁ κ. Τζέιμς Μάκ-Μπράντ ἐπέρασε μαζί μας τὴν περασμένη Κυριακή. Τοῦ εἶχαμε στὸ δεῖπνο κοτόπουλο ψητὸ καὶ παγωτὸ κρέμα. Τὰ ἐτίμησε καὶ τὰ δὴ μετὰ τὸ παραπάνω. Ἐδὲχαριστήθηκα φοβερὰ πὸ τὸν εἶδα. Μὲ ἔκανε νὰ θυμηθῶ γιὰ μιὰ στιγμή πὸς ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος ὁπάρχει. Ὁ καλῆμένος, ὁ Τζέιμης τὰ βρῆκε μπασταούνια μετὰ τὴς ὁμολογίας του, πὸ βάλθηκε νὰ τὴς ἀποκαταστήσῃ. Ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα οὕτε θέλει καθόλου νὰ τὴς ἀκούσει, μῦλο πὸ δίνουν τόκο 6% καὶ κάποτε 7. Νομίζω πὸς στὸ τέλος θὰ γυρίσῃ πῶς στὸ Γουόστερ καὶ θὰ πιάσῃ δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα του. Εἶναι πολὺ εὐλακρινὴς καὶ εὐπιστός καὶ καλὸκαρδὸς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πᾶ μπροστὰ στὸ τραπεζιτικὸ στάδιο. Μὰ καὶ τὸ νὰ εἶναι κανεὶς διευθυντὴς σ' ἕνα τόσο λαμπρὸ ἐργοστάσιο ἐταίμων πανωφοριῶν δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀξιοπεριφρόνητὴ θέση, ἔτσι δὲν νομίζετε: Γιὰ τὴν ὥρα γυρίζει περιφρονητικὰ τὴν πλάτη του στὰ πανωφόρια, ἀλλὰ θὰ πέσῃ νὰ τὰ προσκυνήσῃ πάλι μιὰ μέρα.

Ἐλπίζω πὸς θὰ ἐκτιμήσετε τὴν ἀξία πὸς ἔχει αὐτὸ τὸ γράμμα ὅταν ἴδῃτε πὸς μεγάλο εἶναι καὶ ἀναλογισθῆτε πὸς τὸ ἔγραψε κάποιος πὸς τοῦ ἔχει πιστεῖ τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ πολὺ γράψιμο. Μὰ ἐγὼ ἐξοκολαυθῶ πάντα νὰ σὰς ἀγαπᾶω. Μπαρμπα μου ἀγαπημένε, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχομένη. Ἐχω γύρω μου τόσα θαυμάσια τοπεῖα, ἔχω ἕνα μαλακὸ ὄραιο κρεβάτι, τρώω τόσο νόστιμα καὶ ἐκλεκτὰ φαγητὰ, ἔχω μπροστὰ μου ἕνα μάτσο χαρτὶ κι' ἕνα μπουκάκι μελάνι—εἰ περισσότερο μπορεῖ νὰ ζητήσῃ κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο:

Δικὴ σας ὄπως πάντα

Γιούνη

Υ. Γ. Ἐφτάσε ὁ ταχυδρόμος καὶ μὰς ἔφερε νέα. Τὴν ἐρχομένη Παρασκευὴ θὰ δεχθοῦμε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μάστερ-Τζέρβη. Θὰ μείνῃ ἐδῶ μιὰ βδομάδα. Αὐτὸ εἶναι ἕνα νέο πολὺ εὐχάριστο. Φοδᾶμαι ὅμως πὸς θὰ τὰ πληρώσῃ τὸ βιβλίον μου. Ὁ μάστερ Τζέρβης εἶναι πολὺ ἀποκλειστικός.

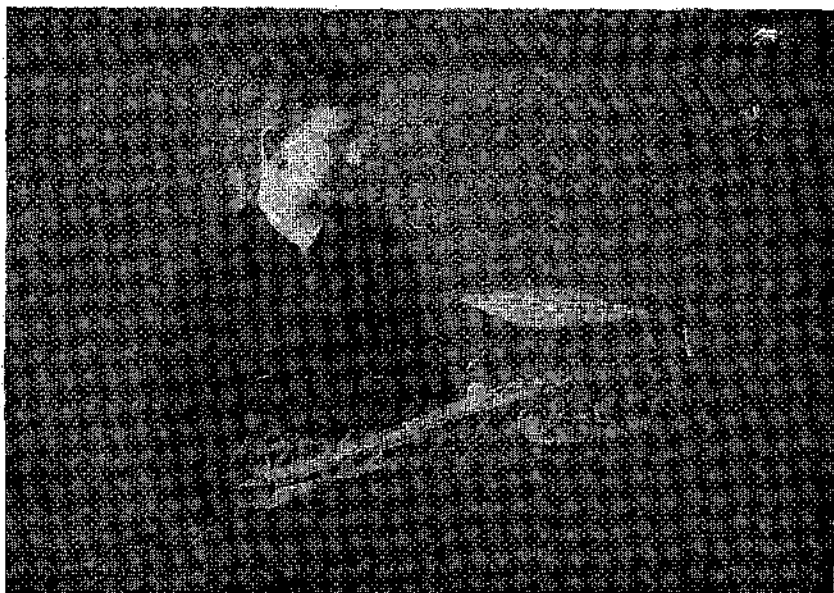
27 Ἀυγούστου

Ἀγαπητὴ μου Μπαρμπα Μακροπόδη

Θὰ ἤθελα νὰξέρα πὸς βρισκόσαστε.

Δὲν ξέρω σὲ ποῖο μέρος τοῦ κόσμου εἶστε, ὅπως ὅποτε ὅμως ἐλπίζω νὰ μὴ βρισκόσαστε στὴν Νέα Ἰόρκη αὐτῆ τῆ φρικτῆ ἐποχῆ. Ἐλπίζω νὰ εἶστε στὴν κορυφὴ κανενὸς ψηλοῦ βουνοῦ (ἔχι ὅμως στὴν Ἑλβετία, πουθενά ἐδῶ κοντότερα) νὰ κοιτάζετε τὸ χιόνι καὶ νὰ μὲ σκέπτεσθε. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ σκέπτεσθε λιγάκι. Εἶμαι πάρα πολὺ ἐρημὴ καὶ ἔχω ἀνάγ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ὁ Μπέμπης καμαρώνει τὸ ἀεροπλάνο του, ἔργο τῶν χειρῶν του.

κη να με σκέπτεται κάποιος. "Αχ, Μπάριμπα Μακροπόδη μου, πώς θα ήθελα να σ'αγαπώ! Γιατί τότε, έποτε θα είμαστε δυστυχισμένοι, θα μπορούσε ο ένας να δίνει κουράγιο στον άλλον.

Φαντάζομαι πώς δεν θα μπορούσα να υποφέρω για πολλόν καιρό ακόμη το Δόκ-Γουίλλω. Σκέπτομαι να μετακομίσω. Η Σάλλη θα πάει για πρακτική εξάσκηση στη Βοστώνη τον ερχόμενο χειμώνα. Δεν νομίζετε πώς θα ήταν ωραίο να πήγαινα κι' εγώ μαζί της και να πιάσουμε ένα διαμέρισμα οι δύο μας; "Ενώσω εκείνη θα έκανε την πράξη της, εγώ θα έγραφα και τα βράδια μας θα τα περνούσαμε ευχάριστα μαζί. Τα βράδια είναι ατέλειωτα, όταν δεν έχει κανείς κανένα για να κουβεντιάσει μαζί του παρεκτός από τους Σέμπλ και την Κάρη και τον Άμασάι. Τό ξέρω από πριν πώς δεν θα σ'αρέσει η ιδέα μου για τη συγκατοικία με τη Σάλη. Από τώρα διαβάζω το γράμμα του γραμματέως σας:

"Miss Γερουσα Άμποι

Φίλη δεσποινίς

"Ο κ. Σμιθ προτιμά να παραμείνει με ες Δόκ-Γουίλλω.

Υμέτερος "Ελμερ Γκρίγκς"

Τόν μισώ τον γραμματέα σας. Είναι βέβαιη πώς ένας άνθρωπος που έχει το όνομα "Ελμερ Γκρίγκς" πρέπει να είναι άπαισιος. Αλλά στα σοβαρά, Μπάριμπα Μακροπόδη μου, μου φαίνεται πώς θα πρέπει να πάω στη Βοστώνη. Δεν μπορώ να μείνω πια εδώ. Αν δεν συμβεί τίποτε τώρα γρήγορα, θα πέσω από την απελπισία μου μέσα στο ξεροπήγαδο.

Θα μου, τί ζήτησε που κάνει! "Όλο το χορτάρι έχει καεί και τα χαντάκια είναι στεγνά και οι δρόμοι γεμάτοι σκόνες. Έχει να βρέξει βδομάδες ολόκληρες.

Το γράμμα μου μοιάζει σαν να έχω πάθει υδροφοβία, αλλά όχι, δεν μου συμβαίνει αυτό. Απλούστατα έχω ανάγκη από λίγη οικογένεια.

"Αντίο, πολυαγαπημένη μου Μπάριμπα-Μακροπόδη.

Πόσο θα ήθελα να σ'αγαπώ!

Γιούνη

Δόκ-Γουίλλω 19 Σεπτεμβρίου

"Αγαπητέ μου Μπάριμπα-Μακροπόδη

Κάτι μου συνέβη και χρειάζομαι τη συμβουλή σας. Μου είναι απαραίτητη, αλλά πρέπει να μου τη δώσετε

μόνο έσείς και κανένας άλλος στον κόσμο. Δεν θα μου ήταν δυνατό να σ'αγαπώ; Είναι πολύ ευκολότερο να τα πη κανείς παρά να τα γράφει και φοβάμαι κιόλας μήπως ανοίξει το γράμμα μου ο γραμματέως σας.

Γιούνη

Υ. Γ. Είμαι πολύ δυστυχισμένη.

Δόκ-Γουίλλω

"Ένα δελτάριό σας, γραμμένο με το ίδιο σας το χέρι—και τί ωραίο ευγενικό γράψιμο—μου έφθασε σήμερα το πρωί. Πάρα πολύ λυπώμαι που μου λέτε πώς είσαστε άρρωστος. "Αν το ήξερα, δεν θα σ'αγαπούσα με τις ιστορίες τις δικές σας. Ναι, θα σ'αγαπώ τί είναι εκείνο που με στενοχωρεί; αλλά είναι κάπως μπερδεμένο για να το εκθέσω κανείς σ' ένα γράμμα και πάρα πολύ εμπιστευτικό. Σας παρακαλώ μην κρατήσετε αυτό το γράμμα, αλλά να το κάψετε.

Και προτού ν' αρχίσω, σ'αγαπώ. Κλείω ένα τσέκι χιλίων δολλαρίων για σας. Θα σ'αγαπώνται άσπαστα—έτσι δεν είναι;—να στέλνω εγώ ένα τσέκι σε σας. "Από πού νομίζετε τα έχω τόσα χρήματα;

"Επούλωνα το μυθιστόρημά μου, Μπάριμπα-Μακροπόδη μου. Θα δημοσιευθεί πρώτα τμηματικά σε επτά μέρη και ύστερα θα εκδοθεί σε βιβλίο. Θα φανταζόσαστε ίσως πώς θα ήμουν σαν τρελή από τη χαρά μου, κι' όμως δεν είμαι. Είμαι ολόκληρα αδιάφορη. Βέβαια χαίρομαι πάρα πολύ που αρχίζω να σας ξεπληρώνω εκείνα που ξοδέψατε για μένα—σας χρωστάω ακόμη πένω από δύο χιλιάδες δολάρια. Θα σ'αγαπώ λίγα-λίγα. Μονάχα σ'αγαπώ μή μου κάνετε φασαρίες και δεν βελήστε να τα δεχθήτε, γιατί με κάνει ευτυχισμένη το να μπορώ να σας δώσω πίσω τα χρήματά σας. Σας χρωστάω πολύ περισσότερα από τα χρήματα μοναχά, και το χρέος μου αυτό θα εξακολουθήσω σ' ελη μου τη ζωή να σ'αγαπώ με ευγνωμοσύνη και άφοβηση.

Και τώρα ας μιλήσουμε για το ζήτημά μου. Σας παρακαλώ να μου δώσετε την πιο σοφή σας συμβουλή χωρίς να σκεφτήτε αν θα μου αρέσει ή όχι.

Γνωρίζετε πώς είχα πάντα μια ξεχωριστή αγάπη για σας. Σεις αντιπροσωπεύατε, σ'αγαπώ, ολόκληρη την οικογένειά μου. Αλλά δεν θα σ'αγαπούσα, φαντάζομαι, αν σ'αγαπώ πώς έχω και μια ακόμη πιο ξεχωριστή συμπάθεια για κάποιον

άλλον. Θα μαντεύατε βέβαια χωρίς μεγάλη δυσκολία ποιός είναι αυτός ο άλλος. Φοβάμαι πώς τα γράμματά μου τώρα και πολλόν καιρό ήταν γεμάτα δλο με τον Μάστερ Τζέρεμυ.

Θα ήθελα πολύ να ήμουν άξια να σας δώσω μια ιδέα πώς είναι και να σ'αγαπώ να καταλάβετε πόσο πολύ ταιριάζουμε οι δύο μας. Σκεπτόμαστε το ίδιο για δλο τα ζητήματα—και πολύ φοβάμαι πώς έχω μια τάση να κάνω τις ιδέες μου να συμφωνούν με τις δικές του. Μά αυτός όμως έχει σχεδόν πάντα δίκιο και έτσι είναι και το σωστό, ξέρετε, γιατί είναι δεκατέσσερα χρόνια μεγαλύτερός μου. Σ'αγαπώ, πράγματα όμως είναι ένα παιδί με πρόωρη ανάπτυξη και έχει ανάγκη να τον παίρνει κανείς δλη ώρα από πίσω π. χ. δ'ε του περνάει καθόλου από το μυαλό του πώς όταν βρέχει πρέπει να φορέσει αδιάβροχο. Αυτός κι' εγώ βρίσκουμε πάντοτε τα ίδια πράγματα άσπαστα—και είναι τόσα πολλά! Είναι φοβερό όταν δύο άνθρωποι έχουν έντελως διαφορετική αντίληψη του άσπαστου. Βρίσκω πώς αυτό το χάσμα δεν μπορεί τίποτε να το γεφυρώσει.

Ακόμη είναι... "Ό! τί να σ'αγαπώ; είναι αυτός που είναι, και μου λείπει και μου λείπει και μου λείπει! "Ο κόσμος δλος μου φαίνεται άδειος και θλιβερός. Μισώ το φεγγαρόφωτο γιατί είναι τόσο ωραίο και δεν είναι εκείνος εδώ για να το ιδη μαζί μου.

(Ακολουθεί) Μετάφραση Α. Α. και Γ. Γ.

ΚΑΥΓΑΔΑΚΙ

- Στέλλα, θα πάρεις γιαούρτι;
- Ναι, Σούλα. Έσύ;
- Κι' εγώ. Μαμμά, θέλω γιαούρτι.
- Μαμμά, να πάρω ένα γιαούρτι;
Ναι; Μιγάλη, στάσου.

"Η Σούλα κατρακυλάει τις σκάλες με το κουτάλι από χέρι. "Ωπου να βγίη η Στελλίτσα με το δικό της, έχει ρουφήξει τρεις τέσσερις κουταλιές.

- Θα σε περάσω, Στέλλα, και να το ξέρεεις. Δές! "Εφαγα κιόλα το μισό.

"Η Στελλίτσα γουρλώνει τα μεγάλα της μάτια, σφυρώνει τη μυτίτσα. "Αδύνατο να φάη, αφού η Σούλα θα την περάσει.

Δε θάπερνε γιαούρτι, αν δεν έπερνε κι' η Σούλα. Ούτε η Σούλα, αν δεν αγόραζε κι' η Στέλλα... "Αφού το πήραν μαζί, έπρεπε να το τελειώσουν και μαζί. Μ' αυτό είναι αδύνατο αφού η Σούλα έφθασε στα μισά. "Αρχίζει τα κλάμματα.

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

15. Τι να παίξουμε;

"Αλήθεια, ήταν τόσα άλλα παιχνίδια, εισηγικά κι' ωραία, για να παίξουν τα παιδιά μου!

Το πρωί εκείνο η βροχή έπερνε με το τουλούμι κι' έβλεπα πώς δεν ήταν δυνατό να βγούμε έξω. Οι κούκλες μου κάθονταν στη γραμμή, ακουμπισμένες με τη ράχη στον τοίχο, κι' οι δεκάξη. Φαίνονταν πολύ άκεφες και στενοχωρημένες, εξαιτίας βέβαια της βροχής, γιατί προτιμούν να παίζουν στον κήπο παρά μέσα στην κάμαρα. Μά όπως τους λέω συχνά, δεν μπορεί κανείς να κάνει πάντα η νάχη εκείνο που θέλει.

"Η βροχή εξακολουθούσε. "Εγώ κοιτάζα απ' το παράθυρο.

- Τι χαζεύεις εκεί; μου λέει η νιαντά. Κάμε τίποτα.

- Σκεπτόμουν, της αποκρίθηκα. Αλήθεια, έχω να κάμω πολλά αυτή την ώρα. Μόνο που δεν ξέρω από ποιά να προταρξίσω...

Γύρισα προς τις κούκλες μου.

- Παιδιά, τους είπα, επειδή βρέχει τόσο πολύ και σ'αγαπώ τόσο στενοχωρημένα, θα σ'αγαπώ να διαλέξετε σεις τί θέλετε να παίξουμε για να περάσει η ώρα. Δεν είμαι καλή;

- "Ω ναι, μαμμά, πολύ καλή! φώναξαν όλα μαζί. Μου φάνηκε πώς ο Κουίν-Κουίν κι' η μεγάλη "Αρκούδα ακουντιούνταν με τους αγιωνες δεν ήμουν όμως έντελως βέβαιη και τους αγριοκοίταξα μόνο χωρίς να τους πώ τίποτα. Καμιά φορά, μια ματιά είναι δ,τι χρειάζεται.

- "Εμπρός λοιπόν! Ποιός θα διαλέξη;

- "Εγώ! εγώ! εγώ! αρχίζουν να φωνάζουν δλοι. Και μου φάνηκε παράξενο που φώναζε μαζί τους κι' η "Γιαγιά".

- "Ω, γιαγιά, της είπα, δεν ντρέπεστε; στην ηλικία σας δεν φωνάζουν έτσι. Παιδί είσαστε.

"Ο "Αλφρέδος γέλασε. "Όλα τάλλα παιδιά ήταν έτοιμα να γελάσουν κι' έκαναν ένα σωρό γκριμάτσες. "Η Ροζίνα είχε σκεπάσει το πρόσωπό της με το μαντίλι της.

- "Αλφρέδο! φώναξα με θυμό. "Όταν μαλλώνω κανένα, δεν πρέπει να γελάτε. Κάθιστε σ' αυτή την καρέκλα και μείνε πέντε λεπτά. Σεις οι άλλοι πάψετε τις γκριμάτσες. Να φυλαχτούν και τα μαντήλια!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια από το προηγούμενο
— Καίμενε μου Ζυχέλ!...
— Υπομονή, κόρη μου, διάβαζε!
Με φωνή αλλοιωμένη από τη συγκίνηση, η Ένογάτη εξακολούθησε: «Πραγματικά, το καταραμένο αυτό μήκος είμαστε τώρα υποχρεωμένοι να το δώσουμε σε κάποιο Ζαμπουκό, τραπεζίτη στην Τύνιδα, που κι αυτός έχει να μάς δώσει ένα δεύτερο πλάτος. Φαίνεται πως σ' άλλο νησάκι είναι κρυμμένος ο θησαυρός. Ο Καμύλ-πασάς θα είχε κάποια υποχρέωση σ' αυτόν τον τραπεζίτη, όπως είχε στον παππού μας, και για να την ξεπληρώσει, μοιράζει την περιουσία του στους δυό, από μισή στον καθένα. Ο θεός σου, έννοαις, το φουσαλά και δεν κρυώνει. Έκεί που περιμέναμε εκατό εκατομμύρια, θα πάρη μόνο πενήντα! Έγώ όμως θα ευχόμουν ναταν μόνο εκατό χιλιάδες κι ο θεός μας να κληρονομούσε τόσο λίγα, που να μην το έφθαναν για να... εμποδίσουν την ένωση μας...»
— Τι χρειάζονται τα χρήματα όταν υπάρχει αγάπη; φθόβρισε η Ένογάτη.
— Σωστό, κόρη μου, είπε η Νανόν εξακολουθώντας!
«—Μας κοροϊδεύει λοιπόν αυτός ο διαβολοπασάς; μου είπε ο αγαπητός μας Ζίλδας. Θέλει τώρα να μάς στείλη στην άκρη του κόσμου:— Αλήθεια; στην άκρη του κόσμου; Αυτό δεν το ξέρουμε ως τη στιγμή που σου γράφω. Από φόβο μή μάς προλάβουν ο Μπέν-Όμάρ και ο Ναζίμ και πάνε πριν από μας στον τραπεζίτη Ζαμπουκό, ο θεός- Αντιφέρ δεν είπε λέξη σε κανένα. Φύγαμε από τη Μασκάτη για την Τύνιδα, αλλά χωρίς να ξέρουμε άκμα που θα πάμε κατόπι...»
«Ο Ζυχέλ εξιστορούσε παρακάτω το γορισμό απ' το νησάκι με την πέρμα, την απογοήτευση του Σελικ όταν είδε τους ξένους να γυρίζουν από εκεί με άδειαν χέρια, το γορισμό απ' το Σοχάρ με καρδιά, και τη διήμερη αναμονή στη Μασκάτη ως να φύγουν με το βαπόρι της Βομβάης. Κι' εξακολουθούσε:
«Δεν σου ξαναγράψα από τη Μασκάτη, γιατί περίμενα να μάθω τίποτα νεότερο και να σε πληροφορήσω. Αλλά δεν ήξερα άλλο παρά πως θα γυρίζαμε στο Σουέζ κι' από εκεί θα φεύγαμε για την Τύνιδα...»
— Φτάνει να μην πάνα και στην άκρη του κόσμου! φθόβρισε εδώ η

Νανόν. Απ' αυτούς τους άπιστους όλα πρέπει κανέναν να τα φοβάται... Και λέγοντας «άπιστους», έννοούσε τον Μπέν-Όμάρ, τον Ναζίμ κι' αυτόν άκμα τον Καμύλ-πασά με τα καταραμένα του εκατομμύρια, που τόσο βασάνιζαν τώρα τους αγαπημένους της...
Παρακάτω, ο Ζυχέλ εξιστορούσε το ταξίδι από τη Μασκάτη στο Σουέζ, τα δεινά του Μπέν-Όμάρ στον τρικυμισμένο Ινδικό ωκεανό και στην Έρυθρά θάλασσα, και την επίμονη σιωπή του καπετάν- Αντιφέρ σ' όλο αυτό το ταξίδι. Κι' εξακολουθούσε:
«Βλέπεις λοιπόν, αγαπητή μου Ένογάτη, πως δεν ξέρω τί θα συνέβαινε, αν έθγαίναν ψεύτικες οι ελπίδες του θεού μας, ψ, μάλλον το ξέρω πολύ καλά: θα τρελαινόταν. Ποιος περίμενε τέτοιο πράγμα από άνθρωπο τόσο φρόνιμο, θετικό και διγαρκή; Θα μου πής, και ποιός δεν θα τρελαινόταν αν έφθανε να πιστέψη πως θα γινόταν εκατό φορές εκατομμυριούχος και ξαναβρισκόταν άξαφνα φτωχός όπως πρώτα; Ίσως μόνο έμεις οι δυό...»
«Από το Σουέζ φτάσαμε στο Πόρτ-Σαίτ, όπου περιμέναμε την αναχώρηση ενός εμπορικού ατμοπλοίου για την Τύνιδα. Έδω μένε ο τραπεζίτης Ζαμπουκό, που ο θεός μας πρέπει να του δείξη το χαρτί που βρήκαμε στο νησάκι. Αλλά όταν το μήκος του ενός και το πλάτος του άλλου συνδυασθούν και προσδιορίσουν τη θέση του δεύτερου νησιού, ως που θα χρειασθώ να πάμε για να το βρούμε; Αυτό είναι το ζήτημα, πολύ σοβαρό κατά τη γνώμη μου, γιατί απ' αυτό, έννοαις, εξαρτάται ο γορισμός μας στη Γαλλία...»
— Τι δυστυχία! φθόβρισε η Ένογάτη. Ποιός ξέρει πόσα μίλλια πρέπει να κάμουν και πόσος καιρός θα περάση ως να ξαναϊδωθούμε!
— Ο θεός θα τα φέρη δεξιά, είπε η Νανόν. Εξακολουθώντας, παιδί μου.
«Στις 16 Απριλίου φύγαμε από το Πόρτ-Σαίτ. Θα πηγαίναμε ίσια στην Τύνιδα χωρίς να σταθεύμα πουθενά. Τις πρώτες ημέρες ταξιδεύαμε πολύ κοντά στα αιγυπτιακά παράλια, κι' όταν διακρίναμε τον λιμένα της Αλεξάνδρειας, ω τί ματιά που του έριξε ο δυστυχημένος Μπέν-Όμάρ! Καθώς κατάλαβα, ήθελε να βγεί εκεί και να μείνη, χωρίς να τον μέλη αν θα έχανε τα εκατομμύριά του, δεν τον άφησε όμως ο γραμματικός του

ο Ναζίμ, που τον είδα να του μιλή πολύ ζωηρά και σχεδόν άπδοτομα. Φαίνεται πως ο συμβολαιογράφος φοβάται αυτόν το γραμματικό—πράγμα κάπως παράξενο. Και μένα τα μούτρα του Ναζίμ δεν μάρβουν καθόλου και πολλές φορές συλλαγίσθηκα μήν είναι άλλος απ' ό,τι φαίνεται. Γι' αυτό θα τον προσέχω...»
«Από την Αλεξάνδρεια διευθυνθήκαμε προς το άκρωτήρι Μπέν. Τέλος φάνηκαν στον ορίζοντα τα βουνά της Τύνιδας. Στις 21 του μηνός φθάσαμε σ' άκρωτήρια της Ήγεμονίας και την άλλη μέρα το πλοίο μας άραξε μπροστά στους μώλους της Γκουλέττας...»
«Εδώ είμαι βέβαια πιο κοντά σου, αγαπητή μου Ένογάτη, παρά όταν βρισκόμουν στον κόλπο του Όμάν. Αλλά πόσο μακριά σου άκμα! Μην απελπίζεσαι όμως. Όσο μακριά κι' αν είναι αυτό το ταξίδι, ένα μέρα θα τελειώση. Σου γράφω στο πλοίο για να μπορέσω να ρίξω το γράμμα μου στο ταχυδρομείο μόλις βγούμε στη Γκουλέττα. Θα το λάβης σε λίγες ημέρες. Δεν θα σου πη βέβαια, όπως θα ήθελα, σε ποιές θάλασσες θα ριχτούμε τώρα. Αλλά αυτό δεν το ξέρει κανένας μας. Θα το μάθουμε μόνο αφού ιδούμε τον τραπεζίτη, που ήλθαμε στην Τύνιδα για να του χαλάσουμε ίσως την ήσυχια. Γιατί μαθαίνοντας πως πρόκειται να μοιρασθώ μαζί με μια τόσο μεγάλη περιουσία, καθόλου άπίθανο να ξεσηκωθεί και να μάς ακολουθήση για να τη βρούμε. Θα παλαβώση δηλαδή κι' αυτός σαν το θεό μας...»
«Μόλις μάθω τη θέση του δεύτερου νησιού, θα σου ξαναγράψω. Περιμένα λοιπόν και τέταρτο γράμμα μου σε λίγο. (Ακολουθεί) Γ. ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ»

ΤΑ ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ

Κατάσκη η γής, παντού τα χιόνια. Τα κλώνια σέρνονται στα κλώνια. Όλα βαρσιά είναι πικραμένα. Κι' η λύπη μούρχειται και μένα.
Μόνος στις κάμαρες, φαβδίμα!
— «Νά πάς» μου λένε λέω: «Νά πάμε...»
Με περιπαίξει κι' η μητέρα:
— Καλέ, φοβάσαι απ' τον άγέρα;
— «Μπα, δε φοβάμαι, εγώ της λέω, Μά μ' έκανε ο καιρός και κλαίω».
— «Άγορί μου, γιατί λυπάσαι; Άλλον χειμώνα δε θυμάσαι;»
— «Καλώς να όριση! Θα περάση. Θα λάμψη ή άνοιξη στα δάση. Σήρε, στο σκέπασμα διπλώσου και ιδές λουλούδια σε' όνειρό σου!»
(Η ανάδημοσίωση άπαγορεύεται)
ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΤΟΥ ΉΛΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΛΑΪΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

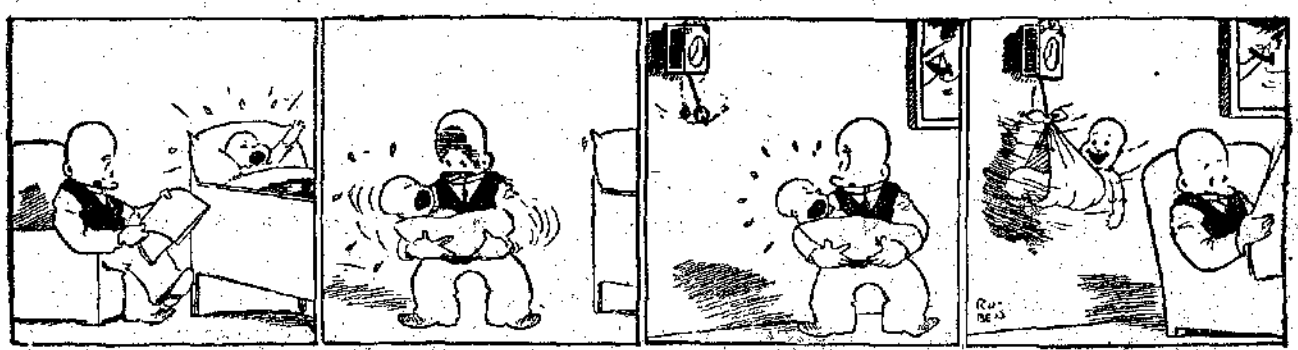
Πόσοι από σάς είδαν την εκλείψη; Λίγοι βέβαια. Γιατί όχι μόνον η εκλείψη δεν ήταν όρατή απ' όλα τα μέρη της Ελλάδος, μα άκόμη έγινε και πολύ πρωί και λίγοι θα βρέθησαν πρόθυμοι να θυσιάσουν το χουζούρι του κρεθβατιού τους και να βρεθούν στις πέντε ή έφρα στην ταράτσα του σπιτιού τους ή—άκόμη χειρότερα—στο κοντινότερο βήφωμα έπωσθήποτε όμως, και όσοι την είδατε και όσοι δεν την είδατε δεν θα άνησυχήσατε βέβαια καθόλου. Ξέρετε ότι είναι ένα αυνειθισμένο ούράνιο φαινόμενο που επαναλαμβάνεται κάθε τόσο χρόνια και που οι άστρονόμοι το προβλέπουν από καιρό σε έδες του τις φάσεις. Η Σελήνη περνάει μπρός από τον ήλιο για λίγα λεπτά και μάς τον κρύβει. Και ύστερα πάλι αποτραβιέται και αφήνει το άστρο της ημέρας να σκορπίση ξανά έδλη του τη λάμψη στον πλανήτη μας.
Δεν ήταν όμως πάντοτε το ίδιο. Οι πρωτόγονοι άνθρωποι βλέποντας τον ήλιο να σκεπάζεται και το σκοτάδι ν' άπλώνεται στη γή, και να γίνεται νύχτα μέσ' στο μεσημέρι ένοωθάν άκράτητο τρόμο και νόμιζαν πως ήρθε η συντέλεια του κόσμου. Κάθε λαός σύμφωνα με τη μυθολογία του έδινε και μια εξήγηση στο ούράνιο αυτό φαινόμενο. Οι Ινδοί λέν ότι ο δαίμονας Ραχού κυνηγάει τον ήλιο και το φεγγάρι και τότε-πότε κατορθώνει να τους τακλώση και να τους νικήση. Αύτη όμως ή ύπερίσχυσή του δεν κρατάει παρά μονάχα λίγα λεπτά, γιατί οι άθάνκτοι θεοί βάζουν κάτω τον δαίμονα και εξακολουθούν τη θριαμβευτική πορεία τους στο στερέωμα. Επίσης και οι Κινέζοι πι-

στεύουν πως τον ήλιο και το φεγγάρι τα κυνηγάει ο ούράνιος δράκος. Άραχό που όταν τους νικήση τους καταπίνει. Ούτε μια στιγμή όμως δεν μπορεί να τους κρατήσει μέσα στα έντόσθιά του. Τόση είναι ή φλόγα και ή πύρα που άκτινοβολούν. Και σε λίγα λεπτά αναγκάζεται πάλι να τους βγάλη από μέσα του. Η Σκανδιναυική μυθολογία πιστεύει πως τον ήλιο και το φεγγάρι κυνηγούν δυό τεράστιοι λύκοι, και η Βαλθυλωνιακή έπίστευε πως οι δεινόκτες είναι έπτά κακά πνεύματα.
Μά όποιοι και αν ήταν οι εξηγήσεις που δίδονταν για το φαινόμενο αυτό, ο τρόμος του κόσμου έμενε πάντα ο ίδιος σε κάθε εκλείψη. Και έπειδή είχαν την ιδέα πως άπωσθήποτε εκείνη τη στιγμή ο Ήλιος πάλευε με κάποιο θηρίο ή κάποιο δαίμονα γύρευαν κι' αυτοί με κάθε τρόπο να βοηθήσουν τον ήλιο προσπαθώντας να τρομοκρατήσουν τον έχθρό. Ίσως και τώρα τελευταία άκόμη όποτε γινόταν εκλείψη ήλιού ο κόσμος έθγαίνε στους δρόμους, έφώναζε δυνατά, χτυπούσε κατακρόφες και τενεκέδες, έριχνε βέλη προς το μέρος του ήλιου, έδερνε τα σκυλιά για να γαυγίσουν και τέλος χρησιμοποιούσε κάθε μέσον για να φοβίσση τον άγνωστο έχθρό που άπειλούσε να καταβροχθήση τον ήλιο. Φυσικά ύστερα από λίγη ώρα ο Ήλιος έθγαίνε από τη σκιά και φανερωνόταν όλόλαμπρος πάλι στο στερέωμα και ο κόσμος έμενε με την πεποίθησι πως την απελευθέρωσή του τη χρωστούσε κάπως και στη δική τους τη βοήθεια.
Στην Κίνα, που ή άστρονομία είχε κάνει μεγάλες προόδους από τους άρχαιστάτους χρόνους, οι εκλείψεις προβλέπονταν από καιρό πριν. Γινόταν λοιπόν σωστές τελετές κάθε

φορά που θα τύχαινε εκλείψη ήλιου και ή βοήθεια προς τον θεό της ημέρας με τυμπανοκρουσίες και τοξόματα και κάθε λογής θορόβους ήταν οργανωμένη συστηματικά. Τα χρονικά αναφέρουν μάλιστα πως δυό άδελφοί άστρονόμοι, ο Χι και ο Χό, άποκεφαλίστηκαν γιατί δεν υπελάσαν από πριν την εκλείψη του ήλιου που έγινε το 2155 π. Χ. και έτσι δεν έδωσαν καιρό στο κράτος να κάνει τις άπαιτούμενες προετοιμασίες.
Έκτός όμως απ' όλα αυτά, οι άνθρωποι θεωρούσαν την εκλείψη του ήλιου σαν προάγγελο μεγάλου κακού, σαν κακοσημαδιά να πούμε, που θαχε για συνέπεια πείνες, θανατικά ή πολέμους, και ή πρόληψη αύτη εξακολουθεί να άπάρχη ως σήμερα όπως άπάρχη ή ίδια και για τους σεισμούς και για άλλα παρόμοια φυσικά φαινόμενα. Ο Ηρόδοτος αναφέρει πως σ' ένα πόλεμο μεταξύ Αιδών και Μήδων, κατά την ώρα της μάχης, «την ημέραν εξαπίνης νύκτα γενέσθαι» και τόσο τρόμαξαν και οι δυό άντίπαλοι, που έπαψαν άμέσως τις έχθροπραξίες και εκλείσαν ειρήνη. Και στην περίπτωση αύτη η εκλείψη του ήλιου βγήκε σε καλό, δεν έγινε όμως το ίδιο με τον Ξέρξη που, όταν το 480 έτοιμάζε την έκστρατεία του εναντίον της Ελλάδος, «ο ήλιος εκλιπών την εκ του ούρανού έδρην άφανής ήν». Και έστειλε εϋθός ο βασιλιάς και ρώτηος τους μάγους για το φαινόμενο, εκείνοι όμως του άπάντησαν πως ή κακοσημαδιά είναι για τους Έλληνες. Και «ταύτα πυθόμενος ο Ξέρξης περιχαρής έών έποίητο την έλασιν». Και τα άποτελέσματα τα ξέρουμε δά από την ιστορία.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΑΙΗ ΤΟ ΜΩΡΟ

Άστεία ιστορία σε τέσσερες εικόνες χωρίς λόγια

Πώς θα περάσετε πιδ ευχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
 Είναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ, δίκου θὰ πάτε,
 —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ ποὺ θὰ μένετε, —γὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἐν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1935**, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετέ;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλεύθητε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον—καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

πρέπει λοιπὸν νὰ εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ νὰ δημοσιευθῆ καὶ τὸ δικό σου.) Ἄγγικόν ἄλλας (θὰ τὸ διαβάσω καὶ θὰ σοὺ πῶ ἔλπικω τώρα νὰ μοὺ γράψης συχνότερα.) **Κυράν τῶν Χρυσανθέμων** (καὶ τὸ δικό σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ, μόνο ποὺ ἦταν γραμμένο μὲ πολὺ ξέθωρο μελάνι: προσέθετο καὶ τὰ δικά μου συγχαρητήρια μ' ἐκείνα ποὺ σοὺ ἔδωσε ὁ καθηγητής.) **Πορθμὸν τοῦ Ἐρίπιον** (περιμένα λοιπὸν νὰ μοὺ γράψης τάπητεςέσματα ἄλλὰ πιδ καθαρά, οὐ παρακαλῶ τὸ γράμμα σου, ἀπὸ τῆ μέση καὶ κάτω, ἦταν ἀδιάβατο.) **Περιοδῶν** (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινα) δὲν ἀμφισβῆλω πὼς ὁ βαθμὸς σου θὰ εἶναι πολὺ καλὸς καὶ σοὺ εὐχομαι καθ' ἐπιτυχία καὶ στὶς ἄλλες ἐξετάσεις ποὺ θὰ δώσης γιὰ νὰ εἰσέλθῃς στὸ Ἀρσάκειο τοῦ Ψυχικοῦ.) **Ἀπομονημένη Ἐλιόδα** (δὲν θυμοῦμαι τώρα, ἀλλ' ἂν δὲν σοὺ ἄλλαξα τὴ διαθεσην, θὰ πῆ πὼς τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο χάτηκε χαίρω ποὺ ἔγραψες καλὰ κι' εἶσαι ἐλεύθερη γιὰ τρεῖς μῆνες: ἔλπικω νὰ μοὺ γράψης.) **Μουσηγέτην Ἀπὸλλωνα** (καὶ τὸ δικό σου γράμμα καὶ πολὺ μ' εὐχαρίστησε: τὸ «τάς» εἶναι τῆς καθαρεύουσας, τὸ «τίς» εἶναι τῆς δημοτικῆς, τὸ «τῆς» εἶναι ἰδιωματικὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε: λέμε «τίς γυναῖκες», «τίς θάλασσες», «τίς ράφτες» κτλ. λέμε ὅμως καὶ «τίς ἐξετάσεις» ἀδιάφορο ἂν ὁ τύπος εἶναι τῆς καθαρεύουσας.) **Νευρὸστατο, Ἐυαγγέλιον Γρέζον** κτλ. **Εἰς ὄσας ἐπιστολάς** ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουνίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΚΕΙΑ τοῦ 27ου Διαμαντιοῦ Λόσαν. Αἱ Λόσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Σεπτεμβρίου

362. Μεταγραμματισμὸς
 Μικρὸ ζῶο σιχαμένο
 Σίγμα παίρνει ἀντὶ γιὰ Μι,
 Κι' ἄλλο ζῶο, πὸ μεγάλο,
 Παρουσιάζει στὴ σιγμῇ.
 Ἄνδρες Ἀνεμώνης

363. Τονόγραφος
 Ποταμὸς τόσο μεγάλος
 Στὴν Ἑλλάδα μας εἶν' ἄλλος;
 Μά τόνονό του κινῶ
 Κι' ἔχω ἐπίθετο κοινόν.
 Μικρὸς Σπυροδιστής

364. Ἀνασυλλαβισμὸς
 Τὸ λαμπρὸν τοῦ λίγο ἀλλάζει,
 Λίγο εἰς τὸ ἀνακατεῖται,
 Κι' ἀπὸ σχῆμα ποὺ ἦταν πρῶτα,
 Κάτι πράσινο φαντάζει,
 Ποὺ τὸ κάθε ζῶο γυροῖται,
 Ἄπ' τὸ πρόβατο ὡς τὴν κόττα.
 Ἄγγουρολογιότατος

365. Ἀνιγμὰ
 Ψάρι τί νόστιμο
 Τὸ ἀρσενικό μου!
 Μέρος τοῦ σώματος
 Τὸ θηλυκό μου,
 Κι' ἴδιο συνώνυμο
 Τὸ οὐδέταρό μου.
 Μπατερφλάβ

366. Μαϊάνδρος

```

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ὀστερῖσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκονται κατὰ σειράν: υἱὸς τοῦ Νῶε, κριτῆς τοῦ Ἄδου, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ζῶον, πρόθεσις, ἐπίρρημα, ἄνεμος, ὀπωρικόν, διατάραξις τῆς ὕψους, υἱὸς τοῦ Νῶε, ἀρχαῖον νόμισμα, πρόθεσις, δεινρόφυτον μέρος, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, δίκαιος τῆς Γραφῆς.

367-369. Γνωμικὰ πρὸς συμπλήρωσιν

1. Τῶ—μῆ—
2. Μῆ—ἀλλότρια.
3. Ἐαυτοῦ—ὁ—ἀδελφοῦ.
 Ζανδομαλλοῦσα

370-374. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

αἶμα, ἔλκος, βῆμα, ἀστὸς, γύψος.
 Πρίγιψ Ἐερνίν

375-378. Ὁμοϊσομορφὰ Ἐλλειποσέμφωνα

1. οο = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος
2. οο = Ἐγκλημα
3. οο = Μέρος τοῦ Ἄνθους
4. οο = Βασίλευς τῶν Ἀθηνῶν.
 Εὐάγγελος Δ. Δημητριάδης

379. Γρίφος

		τι	τι	
1984	τι	τι	τι	
1985	ήν.ε	ζι	τος	
1936	τι	τι	τι	
		τι	τι	Δένιφαν

ΑΥΞΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 17

191. Ἀγαμέμνων (ἀγα [ν], Μέρμων).
 —192. Μίδας (μι, δας). —193. Ἴσις. Ἴσις.
 —194. Ὁ Τίγρης, ἡ τίγρις. —195. Ζ. Σ. Σ. 196. Ὁμοῖος δμοῖον φει πείλαζει.
 Ε. Ι. Ο. Φ. Σ. Τ. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ
 Κ. Ο. Σ. Υ. Φ. Ο. Σ. ἀριστερῶν, λαμβανόμενων ἐναλλάξ
 Κ. Φ. Ρ. ὁνός γράμματος
 Κ. Ο. Σ. Σ. τοῦ δευτέρου στίχου καὶ ἐνός τοῦ πρώτου). —197-201. Διὰ τοῦ Γ: γάτος, λόγος, πάγος, μάρος, ἐγών. —202. Γνωθὶ σαυτόν. —203. Εἰς Ἄγιος εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός: (εἶσα γῆ, ὡς εἰς κτλ. υἱὸς υἱοῖ δ' οὐδ. χρ' εἰς τος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Α5'—480]
 Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγῇ Μ. Μυστικῶν. Γράψατε: Ν. Παρλιάρου, Τελωνιατοῦ. Καλέμας διὰ: Ἀδριανίδα

[Α5'—481]
 Πέε, λοιποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἀλληλογραφῶ. Ἀνταλλάσσομαι Μ. Μυστικά: Ἀρσενικός Νο 6

[Α5'—482]
 Πρακτικῶς τριβραχίον διμνημον διαγωνισμὸν τοπικῶν. Δόρα βέβλα. Δ/ις: [Α5'—123]. Συριανός

[Α5'—483]
 Σόλλογος «ΠΡΟΟΔΟΣ». Πρόεδρος: Συριανός. Ἀντιπρόεδρος: Κωνσταντῖνος ΙΒ'. Ταμίτας: Ἀγιοταῖς. Μέλη: Ἰππότης τῆς Ἄρτας, Τρελλῆ Νεότης, Μάνος, Πανταχοῦ Παρών. Η ΠΡΟΟΔΟΣ

[Α5'—484]
 Χαιρετῶ, πρωτοπαίνογας, ἔλωες-εε. Ντέτεκτις Χ, συμπλαχοῖμι καὶ ἀλληλογραφῶμι; Τετραδιάκι ἀπ' ἔλωος. Ἀετρίμτος Διαπλασῶταις

[Α5'—485]
 Οσοὶ θὰ ἀνταλλάξῃτε τετραδιάκια. Δ/ις: Ε. Θεοχαρόπουλον, Διομείας 5, Ἀθῆναι, διὰ: Ἀετρίμτος Διαπλασῶταις

[Α5'—486]
 Τρελλοπαρῆα, δὲν μὲ ἀποκάλυψες δὲν λέγομαι Δαμῆρη' (Διαπλ. βίβλια) ἐνθ' ἐγὼ ἀποκαλύπτω τὸν πρόεδρό σου: Σερπηθῶν=Κυριακὸς Κανάκης.

Ἀπομονημένη Ἐλις
 [Α5'—487]
 Ζουζοῦ, τετραδιάκι καὶ κάρτα ἔστειλα, ἰδικὴν σου, ὅπως μοὺ ἔγραψες, δὲν ἔλαβα. Σανθὴ Ἰδραιοπούλα

[Α5'—488]
 Ἀγνή μου, γιὰ τὸ «ἀριστα», τὰ πρῶτα πῶσα συγχαρητήρια; Ὀλόχαρη

[Α5'—489]
 Σανσελλῶρ=Κανάκης, ἀπαντήσατε μας. Ζουζοῦ, Πουπέ=ἀδελφαὶ Κουτσουρῶδη. Ἀικκία=Σαράτογ. Εὐχάριστος Τύραννος=Ρουλαγθρῆς. Καπστάνισσα Κατζίνα=Μεγμαρῶου. Γελασίνα=Δαμῆρη. Μαῦρα Ρῶσο=Δαμῆρα. Σε σῆς, Ἐτρελλοπαρῆα, χρεῖται ζονται κουρκομπνία. ΑΣΠΡΗ ΜΑΣΚΑ